

sem kar odjeknil. Zbežal sem s parne v hišo, pa smuk pod odejo. Niti večerjati nisem hotel tisti večer, da bi se domačim bolj smilil. Mama so mi res ponujali večerje, oče so pa rekli: »Naj bo brez večerje, nepridiprav, da bo drugič bolj pazil na svoj klobuk!«

To je žalostna zgodba o mojem klobuku. Nikar torej ne stavite živega hrasta v slami s klobukom na glavi! Ali pa ga privežiti tako močno na glavo, da ga ne izgubite, četudi vam glavo odtrga, kajti posledice so v vsakem oziru hude.

Matko Krevh.

J. E. Bogomil:

Dve luči.

2. Pri studencih Zveličarjevih.

Učloveškem življenju so dnevi, ki ostanejo na veke zemljanom nepozabljivi. Rad pohiti večkrat k njim nazaj njegov duh, rad se z njimi pogovarja, od njih zajema novih duhovnih moči.

Med take dneve štejemo tudi dan prvega snidenja s Kristusom, dan prvega svetega obhajila.

Ni nam znano, kateri je bil spominski dan, ko je mladi Poljak, Stanislaw Kostka, prvič klečal pri angelski mizi. Ohranjena pa nam je zgodovinska resnica, kako globoko spoštovanje je imel Stanislaw do Najsvetejšega. Če je bil blagi mladenič pri sveti maši

ali sploh pri kakem cerkvenem opravilu, so hoteli priti njegovi tovariši prav blizu njega, da so opazovali iz bližine njegovo pobožnost, njegovo vzorno vedenje, njegovo spoštovanje do nebeškega Kralja, skritega v podobi svete hostije. Če je imel Stanislav količkaj prostega časa, je pohitel na Dunaju, kjer je študiral, v jezuitsko kapelo, in tam so ga našli njegovi tovariši kar zamaknjenega v molitev, pa obdanega od prečudne svetlobe. »Z eno besedo,« pravi eden njegovih življenjepiscev, »mi smo občudovali njegov zgled in se sramovali, ko smo videli, kako smo mi vsi drugačni kakor on.«

Stanislavovi vzgojitelji pri jezuitih so imeli tedaj vpeljano po svojih šolah bratovščino svete Barbare. Nje člani so morali posebno častiti Najsvetejše. Med prvimi se je vpisal v to bratovščino sveti Stanislav.

Sveti Alojzij je pa prvič okusil kruh z nebes, ki ima v sebi vso sladkost, dne 22. julija 1580. Sam nadškof milanski, sveti Karel Boromejski, ga je pripravljaj na ta sveti dan in mu je tudi sam podelil prvo sveto obhajilo. Po navodilu tega svetega škofa je Alojzij Gonzaga goreče prebiral knjigo »Rimski katekizem«, in iz nje se je navzel svetega ognja in goreče ljubezni do najsvetejšega Zakramenta.

Pogostokrat je potem pristopal Alojzij k svetemu obhajilu. In kako se je pripravljaj! Prva skrb mu je bila dobra spoved. Dan pred svetim obhajilom je preživel v goreči molitvi, je mnogo čital in premišljeval o skrivnostipolnem Zakramentu. Vsa dnevna opravila, vse pobožne vaje so mu bile obrnjene pred oltar. In ko je naslednjega dne pristopil k angelski mizi, je bilo njegovo vedenje in njegova pobožnost za vse navzoče kakor prizor iz nebes. Po svetem obhajilu se pa kar ni mogel ločiti od cerkve in od tabernakeljna Gospodovega.

Sveto obhajilo je potem postalo Alojziju tisti skrivnostni žar, ki je obsvetljeval vsa njegova pota, vse njegovo delovanje.

Po svetem Rešnjem Telesu sta postala sveti Stanislav in sveti Alojzij to, kar sta: svetnika svete Cerkve in vzornika krščanski mladini. Prav kakor je rekel Jezus: »Jaz sem vinska trta, vi pa ste mladike.« Ob deblu vinske trte, presv. Rešnjega Telesa, sta vzrastli in se razvijali dve krepki mladiki: sveti Stanislav in sveti Alojzij. V žaru svete hostije pa so se v njiju krepko utrjevale vse lepe čednosti, od preproste ponižnosti in ljubke čistosti pa do junaške odpovedi vsemu posvetnemu.

Oh, kje smo še mi za svetim Alojzijem! Kako daleč še za svetim Stanislavom!

Prosita za nas, sveta mladeniča, da nas vsaj malo objame tisti duh modrosti, ki je vaju vsa prešinjal!

F. Valenčič:

Pravljica o treh bratih.

Bili so trije bratje. Eden je bil hrom, drugi grbast, tretji pa suhorok. Hodili so po svetu in iskali službe. In vsak izmed njih je imel svojo skrivnost. Hromec je imel nevidno koso, grbec nevidne grablje in suhoroki oči, ki so oblažile vsakega hudobnega človeka.

Bilo je ravno o košnji, ko so dospeli do bogate vasi. Vstopili so v hišo, ki je bila najlepša v vasi in v kateri je živel hudoben človek. Suhorocek ga je pogledal, pa so mu kanile solze po licu. Nato je hudobni človek peljal brate v hišo in jim rekel: »No, če iščete ravno službe, jo dobite lahko pri meni. Koscev nimam, pa mi boste vi pokosili travnik...«